

[Inger Gautier Schmit.]

i Verden, paatager sig et Ansvar, som hun ikke burde have paataget sig, og dette ønsker jeg ikke forfladiget, og jeg ønsker ikke dette Ansvar bortelimineret ved at sige: nu maa vi gaa til en fuldkommen anden Vurdering af dette Forhold, og det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit maa først og fremmest arbejde med til, at Befolkningen faar en helt anden Indstilling over for den ugifte svangre Kvinde.

Det, som man mener muligvis at kunne hjælpe med til den ene Side, det tror jeg, at man ved en saadan udglidende Vurdering i højeste Grad vil komme til at skade hele det øvrige Samfund med, og saa tror jeg alligevel, naar alt skal gøres op, at man støtter Samfundet bedst ved at holde paa den positive Linie her. I Ægteskabet bør Kvinden sætte sit Barn i Verden, dér er en Fader til Barnet, dér er et Hjem til Barnet. Dermed siger jeg ikke, at man skal være haard og ubarmhjertig over for den anden, uden for Ægteskab svangre Kvinde, tværtimod, man skal hjælpe hende fra Samfundets Side, hvor man kan; men der vil altid være en Forskel, idet den ene er gaadet ind under noget, som jeg ikke synes hun har været tilstrækkelig ansvarsbevidst over for.

Ministeren var inde paa Spørgsmaalet om den medicinske Indikation, og hvordan man kunde definere „Sygdom“. Det tror jeg absolut ikke vi kan blive enige om ved denne Debat; det vil jeg overlade til Lægerne, idet jeg tror, at de meget godt kan definere, hvad Sygdom og Sygdomsaarsager er hos en svanger Kvinde. Det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) er jo særdeles tilfreds med Ministerens Forslag, han finder, det er klart og koncist affattet, men er altsaa her i Uoverensstemmelse med ikke saa faa Læger her i Landet.

Det ærede Medlem glædede sig sammen med Ministeren over, at de kirkelige Institutioner var gaadet ind for Ministerens Formulering, og det ærede Medlem Hr. Hartel mente ogsaa, at deres Tilslutning var saa betydende, at man ikke kunde rokke ved den. Jeg maa dog fastslaa — og Diskussionen om dette Spørgsmaal, naar det kommer ud i Befolkningen, vil jo klare det —, at der er Mennesker, som har skrevet under uden at være opmærksom paa, at Sygdomsbegrebet ikke var medtaget i Lovens Ordlyd, og at dette, hvis det havde været disse Mennesker bekendt, vilde have bevirket, at de ikke var gaadet med.

Jeg ser da ogsaa, at et saa betydeligt Forbund som Kirkeligt Forbund af 1933, hvor Stiftsprovst Fog-Petersen, tidligere

Folketingsmand, er Formand, ikke har villet sætte sit Navn under Adressen, idet man netop fra denne Side ønsker Lovforslaget formuleret saaledes, at Tilladelse kun kan gives, naar Svangerskabsafbrydelse er nødvendig for at afværge en i Sygdom begrundet afgjort Fare for Kvindens Liv. Denne kirkelige Organisation har altsaa tilsluttet sig netop den Ordlyd, vi fra vor Side har opstillet, og jeg er ganske vis paa, at det kun er ved en meget hurtig Vedtagelse af Resolutionen — som det saa ofte sker —, at saa mange har kunnet sætte deres Navn under.

Ministeren nævnte saadanne betydende Navne som Dr. Fenger, Dr. Johannessen og Retspræsident Hvidt og mente, at disse Herrer kan da umuligt have taget fejl, de maa dog vide, hvad de gør. Ja, det tvivler jeg ikke paa, det overrasker mig aldeles ikke, for det er nemlig Humlen ved det hele, at disse tre Herrer har paa Forhaand sagt god for Ministerens Forslag, har skrevet lange Artikler i „Kristeligt Dagblad“ — som jeg daglig læser, man kan altid finde forskellige Ting i „Kristeligt Dagblad“; som ikke staar i den øvrige Presse; Ministeren er ikke altid lige glad for dette Dagblad, men i Dag syntes han at lade sin Naades Sol skinne over det —, men dermed er jeg aldeles ikke overbevist om, at de forskellige Underskrivere alle har været klar over, at Sygdomselementet var fuldstændig borttaget fra Lovforslagets Ordlyd.

Med Hensyn til de positive Ting, som jeg mener mangler i Ministerens Forslag, siger Ministeren, at det gør jo ikke noget, thi denne Lov skal først træde i Kraft 1. April 1938, og til den Tid har vi forhaabentlig Befolkningskommissionens Betænkning og de Lovforslag, som derpaa er blevet udarbejdet. Jeg kan ikke se nogen særlig Begrundelse i dette, thi naar det ikke varer længere end til næste Aar, som Ministeren venter, hvorfor saa ikke lade hele denne Sag ligge? Det kan meget vel være, at der er Omraader, hvor man vilde føle sig tilskyndet til at ændre denne Lov, hvis man havde set Forslagene fra Befolkningskommissionen. Jeg finder, at det er uheldigt allerede nu at vedtage Lovforslaget, idet man med hele det store Materiale, man maatte faa fra Befolkningskommissionen, kunde have Indsigt paa forskellige Omraader, som vilde bevirke, at en Lov som denne fik en helt anden Formulering, end Lovforslaget har i Ojeblikket.

Maa jeg sige til det ærede Medlem Fru